

1. [**POGOŃ** *sb m*

L sg pog(o)niu.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Gonienie kogoś, ściganie w celu ujęcia, pościg:

Zwrot: »posłać [*kogo*] w pogoniu [*za kim*]«: gdy wiele nie cnot Antonius poczynił/ za nieprzyjaciela od Senátu ielt ofądzon: Pośláli zá nim w pogoniu dwu Bormiftrzew *EutropGlicz* I3.

Cf **POGON, POGONIA**

MP